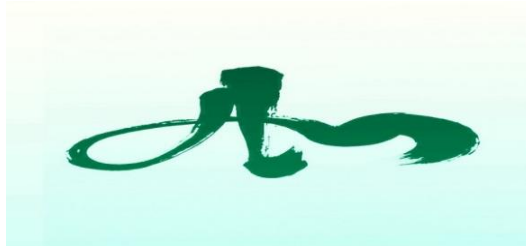

Xin chữ AN đầu năm

Một sư Cô bên nhà viết cho tôi: “...Trong một sớm mai mùa Xuân, chợt nghe tiếng đại hồng chung khai thị. Lắng lòng nghe – lắng lòng nghe – tiếng chuông huyền diệu đưa về nhất tâm....”

Hoa vô ưu trong sân chùa đang độ khai nở, những bông hoa màu hồng nhạt hình quả chuông treo trầm mặc trên cành. Từ xa không dễ nhận ra mùi hương, chỉ khi nâng đóa hoa bằng hai tay, úp lên mặt, ta mới thưởng thức được hương thơm dịu dàng ấy. Khu vườn chùa như mời mọc khách vắng lai bước vào để thân tâm bình an, để từng bước trên lối mòn tìm về chính tâm của mình....”. Tôi đọc và thấy như đâu đây cũng có tiếng chuông...tiếng chuông an nhiên giữa khung trời giá lạnh. Không hề gì!

Nhớ đến câu nói của ông bà ta: „An cư rồi mới lạc nghiệp“, tôi tự hỏi, phải chăng cả một đời người, bôn ba xuôi ngược, cuối cùng rồi thì hầu hết ai ai cũng tìm cho mình một chữ AN ?.

Tôi đọc và hiểu rằng, phần đông ở các chùa xưa, khi đứng khoảnh khắc Giao Thừa, quý Thầy, quý Sư Cô sẽ cử các hồi chuông trống bát nhã. Chuông và trống xen nhau theo một bài pháp kệ như một hồi hiệu nhắc nhở mọi người cùng bắt đầu một năm mới đầy ước vọng an lành. Cửa chùa cũng được mở để người dân trong vùng thưởng Xuân, cúng bái, cầu an, kéo dài đến rằm tháng giêng. Một năm mới được bắt đầu từ An.

Mùa Xuân qua, hạ đến, các vị tu sĩ có ba tháng đóng cửa để tu tĩnh, đó là mùa An cư kiết hạ, từ rằm tháng tư đến rằm tháng bảy, dành thì giờ cho chính mình trau dồi, chỉnh đốn thêm Giới-Định-Tuệ, tăng trưởng thêm năng lượng tự thân để tiếp tục độ đời. Chữ An trong mùa tu tập này cũng nói lên giá trị rất quan trọng.

Tôi nhớ lúc còn nhỏ, mỗi năm khi Tết đến, chị em tôi được ba má đưa về quê ăn Tết, năm nay về quê nội, thì năm sau ăn tết quê ngoại cho công bằng, cứ thế mà thay phiên. Ngày mồng một, chị em tui cùng các anh chị em họ được Nội hay Ngoại dẫn đi chùa. Lễ bái là chuyện của người lớn, sau đó, những đứa con nít như tui tôi được Nội hay Ngoại được dẫn đến „ra mắt“ vị Sư trú trì để khoanh tay, cúi đầu bập bẹ mấy câu chúc tết, mừng tuổi đã được học thuộc lòng sẵn ở nhà, đứa nào cũng ngoan ngoãn, xúng xính trong bộ đồ mới tinh „trả bài“ một cách ngon lành, để rồi sau đó được Sư Ông hay Sư Bà tặng cho một phong bì đỏ, rồi quan trọng và quý báu nhất là được Sư

Ông hay Sư Bà xoa tay trên đầu từng đứa một với niềm tin là cả năm đám con nít này sẽ được mạnh khỏe, an lành. Mà thiệt, có tin thì có lành, tôi được an lành mạnh khỏe trong suốt cả năm đó. Ký ức tôi chỉ có thế, còn giữ mãi đến bây giờ.

Rồi khi lớn lên, tôi được chỉ cách xin quẻ Xăm Quan Âm đầu năm. Đó là những bì li xì màu đỏ, treo trên cành các cây mai vàng, trong đó có một lá xăm Quan Âm, hoặc một đoạn thơ. Phần đông với nội dung là lời khuyên răn sống tốt đời đẹp đạo, hàm ý an lòng người được quẻ đầu năm.

Xa quê hương gần nửa thế kỷ, không có được cơ hội tìm, hưởng được chữ AN mỗi đầu năm nơi đất khách quê người. Mỗi khi Tết đến, tôi dọn kho Tâm, moi móc, mời gọi từng chữ AN của những cái Tết đã qua, đem ra lau sạch bụi trần, cẩn trọng đặt trước mặt trong đêm Giao Thừa, lòng thấy háo hức vui vui như đã từng được Sư Ông, Sư Bà xoa đầu ngày nhỏ, hay hai tay run run mở quẻ Xăm Quan Âm đầu năm đã qua lâu rồi. Mùi hương trầm trên bì lá xăm đỏ như vẫn còn thoang thoảng đầu đây – thoang thoảng mùi dịu dàng của cánh hoa vô ưu mà Sư Cô bên nhà đã chia sẻ cùng tôi. Đưa tôi tìm về với chính Tâm của mình.

Trời cũng chiều lòng người, tôi có duyên may, được tham dự buổi thiền trà Tết vào buổi tối tại một Tu Viện. Quý Thầy Cô ngồi phía trên, các bạn thiền sinh ngồi xếp bằng ngay ngắn theo các hàng, quay mặt vô giữa. Mỗi người có một ly trà nóng, đĩa bánh mứt được các thiền sinh chuyền tay nhau. Sau khi uống trà, ăn bánh mứt, chúng tôi được hát chung với nhau những bài thiền ca nhẹ nhàng, hay được nghe những chia sẻ nuôi dưỡng qua lại từ các bạn đồng tu...Chấm dứt buổi thiền trà là ba mươi phút Thầy trò ngồi thiền trong yên lặng. Bụt theo tiếng chuông gọi chúng tôi trở về lắng lòng nghe.....

Cùng ngồi lại, uống chung ly trà nồng ấm đầu năm, rồi cùng nhau ngồi thật yên để có được năng lượng bình an cho một Năm Mới, đẹp làm sao!. Mà an lành đâu có đâu xa, chỉ cần khai phá, mở rộng thân tâm, thấy và cảm nhận niềm an vui trong chính bản thân mình. Thì đúng là „Vui từ trong dạ vui ra – Buồn từ ngã bậy ngã ba buồn về“.

Giản dị làm sao! Ước nguyện mùa Xuân của con người ngày đầu năm luôn là một chữ AN. Ước nguyện này sẽ thành tựu, dù ở chốn nào đi nữa, người ta chỉ cần mở cánh cửa lòng mình là sẽ thấy giọt Xuân ngọt lịm.

Mong lắm thay!

Hiên trúc, Cuối tháng chạp – canh Tý 2020
Tâm Hải Đức

www.vietnamvanhien.org